

Debora Fogel

Odabrani prepjevi iz poetske zbirke Dnevne figure (1930)

REKLAMNI PANELI NA KIŠI

Danas kiša boji sive zgrade drugim slojem
svog mat sivog tona.

Ti daleko si
Svi daleko su sada
i niko nikome ne može.

Naslanjam se na
reklamni panel pokriven
limun-žutim i narančastocrvenim papirom.

Kiša je danas drečavo isprala
cinober slova kojima piše:
Danas neko kino pokazuje
film o balerini, onoj crvenoj.

Crvene linije su ruke koje miluju
i ruke koje padaju teško
na tijela zgrada od žutog papira.

Tabla žutom i crvenom prekrivena
između deset sivih zgrada
jedino je šareno tijelo.
I možeš se sjediniti s njim
kao s ljudskim tijelom
koje sada je daleko:
nemoguće dosegnuti.

PJESMA O ŠARENIM NEONSKIM ZNACIMA

Pjesma o šarenim neonskim znacima
o crvenim žutim plavim slovima
o dijelovima teksta koji su odbačena satjerana sunca.

Raznobojni, kovitlavi znaci cipela i krzana
Pjesma su koju je napisao mio pjesnik
na sivim kutijama gradskih zidina.

Višnja crveno sjaji i vuče se kao nečije tijelo.
Teget miluje kao nikad znana ruka.
Limun-žuta hladi metalnom svjetlošću studenom.

Crvena plava žuta rastežuća tijela
mogu svijetliti dvadeset četiri sata,
mogu se uključiti pet, deset puta na dan.

Ne treba brojati dane
pod električnim reklamnim suncima.

Samo sisati šarenih svjetala meso.
Samo disati njegov blistavi miris.
I okrenuti se.

Na trgu. U krugu. U paraboli.
Četiri puta dnevno. Pet, deset puta dnevno.
Bezbroj puta, idemo, idemo
od jednog tijela do drugog
na pogon okruglih, raznobojnih očiju lampe.

SIVE ULICE

Ulice su kao more,
odbljeskuju bojom čežnje,
teretom čekanja.

Sada su sive
kao uzdržani biseri.

Kao limun-žuta lica
gase se
u prozorima blijedožutih kuća.
Kao blijede, prozirne ulične lampe
koje gase se u 4 sata jutrom.

U mliječno sivim ulicama
izgubljeni dani više se ne broje:
protiču kao zaslađeno kondenzovano mlijeko.

Lica su ugašena uzdržanom bojom
poput sivih ulica sa žutim mjesecima lampi
koji ništa više ne žele.

SIVE ZGRADE

Jedna siva zgrada.
Druga siva zgrada.
Treća i četvrta siva zgrada.

Hodaju skupa.
Dan.
Drugi dan.
7 dana u sedmici.

Hodaju 20 ili 30 metara.
12 sati.
Prvog dana. Drugog. Sedmog.

Svjetlo se pali. U prvoj zgradi. U drugoj.
Svjetlo se gasi. U prvoj zgradi. U drugoj.
7 sati uvečer. 10 sati uvečer.

Drugog dana
i dalje hodaju udaljenošću 20 metara
dvije tri četiri sive zgrade.

PRIGRADSKE ZGRADE

Poslije Utrila

U vodenasto ružičastoj zgrada:

Duvan i cigare

na prodaju. Jeftin, vodnjikav dim za noći napuštenih
ljudi.

A na uglu ulice –
Ovdje možete dobiti kafu: viskozno braon piće
što nježno miluje plavi dim duvana.

Sedam dana njišu se na tankome znaku ljubičasto bo-
jane

Tužne, nanizane riječi sa trake:

Kod lijepe Gabi

Tu možeš prevariti slomljeno srce. Noć po noć.

Dok ne pronadeš pored sumnjivi znak:

Polovna posteljina

na prodaju

Dva nesretna srca probijena dvjema strijelama,
označena olovkom
kao zauvijek polomljena srca.
I njihova priča škrabotinom izgrebana.

Svih sedam dana sedmice prve, druge.
Dva otrcana srca nacrtana na zidu
sa zapisom koji počinje:
Ti si najdraža uspomena života mog –
A završava nesretnim dijelom rečenice:
Ti nesreća života si moga.

Sa poljskog jezika, a uz služenje transkribovanom
originalnom verzijom na jidišu, na srpskohrvatski jezik
preveo Marko Bačanović